

[Steen.]

foreslået. Men jeg må desværre sige, at ser man på de tal, der foreligger, er der ikke meget håb derom.

Niels Pedersen: Jo flere love vi her i rigsdagen laver, desto flere lovovertrædelser kan vi vente der kommer til retternes afgørelse. I bemærkningerne til det foreliggende lovforslag oplyses det, at antallet af modtagne sager i Østre Landsret er steget fra 2 700 i 1939 til 4 966 i 1951, og i Vestre Landsret er det noget lignende, idet antallet af sager er steget fra 1 340 til 2 627 i samme tidsrum. Det vil altså sige, at der er sket næsten en fordobling af antallet af de sager, landsretterne har til behandling, i de 12 år, der er gået. Det giver jo et betydelig forøget arbejde til landsretsdommerne. I 1939 havde vi ialt 39 landsretsdommere, og nu har vi, såvidt jeg kan se af bemærkningerne, 64 landsretsdommere, begge landsretspræsidenterne indbefattet. Men af de 64 er de 20 konstituerede, og det foreliggende lovforslag går jo ud på, at Østre Landsret og Vestre Landsret hver skal have tre faste landsdommere mere, således at Østre Landsret foruden præsidenten får 29 landsdommere og Vestre Landsret foruden præsidenten 19 landsdommere ialt.

Det bebudes endvidere i bemærkningerne til lovforslaget, at den højtærede justitsminister agter at nedlægge en afdeling i hver af landsretterne, såsnart forholdene tillader det, og herved kan antallet af dommere reduceres med 3 i hver af retterne. Jeg finder, at dette er et skridt i den rigtige retning, men det forudsætter jo rigtignok, at sagerne ikke fortsætter med at stige i antal i den grad, hvori det har været tilfældet i de senere år, men at der bliver færre sager, og det er min opfattelse, at vi her i det høje ting i høj grad kan medvirke hertil ved mindre lovgivning og mindre statsindgriben i folks egne anliggender.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at der den 1. januar 1952 henstod 3 416 ubehandlede sager i vore to landsretter. Jeg synes, det er et uhyggelig stort antal ubehandlede sager. En hurtig retsavgørelse af sagerne bør tilstræbes, da det er ubehageligt for parterne at skulle gå og vente længe på afgørelsen; jeg er fuldstændig enig med de ærede medlemmer hr. Thisted Knudsen og hr. Rasting i, at sagerne burde have en langt hurtigere afgørelse.

Jeg blev noget betænkelig ved at høre det ærede medlem fru Edel Sauntes bemærkninger om lokaleforholdene i Østre Landsret. Når vi ansætter flere faste landsdommere,

er jeg bange for, det vil betyde, at vi også skal til at sørge for flere lokaler, og så kommer det ikke til at slå til, hvad der står i bemærkningerne, at det lovforslag, vi her behandler, skulle betyde en besparelse for statskassen, idet de fastansatte dommere ikke er så kostbare for statskassen som de konstituerede.

Jeg kan tilsige både min og min gruppes tilslutning og medvirken til gennemførelsen af dette lovforslag.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for den velvillige modtagelse, dette lovforslag har fået.

I anledning af det ærede medlem fru Edel Sauntes spørgsmål vedrørende Højesterets sager kan jeg meddele, at jeg lige fornylig har indhentet en oversigt over Højesterets sagrestancer, og jeg kan oplyse, at medens restancen pr. 1. marts 1950 udgjorde 470 sager, pr. 1. december 1950 514 sager og pr. 1. januar 1951 524 sager, så er restancen nu pr. 1. januar 1952 dalet til 457 sager — det er dog et lille lyspunkt.

Jeg kan yderligere oplyse, at fristen for berømmelse af domsforhandling i Højesteret for tiden er ca. 6 måneder, hvilket nogenlunde svarer til berømmelsestiden før krigen. At det for mig synes at være en ret lang berømmelsestid, er en anden sag.

Det ærede medlem berørte også spørgsmålet om lokalerne for landsretterne. Det er jo rigtigt, som det ærede medlem oplyste, at forholdet især vedrører Østre Landsrets lokaler, og at det stiller sig meget uheldigt. Det ærede medlem nævnte et eksempel på, hvordan 6 dommere kun havde eet lille lokale at opholde sig i. Jeg kan oplyse, at det må være 6 af de lykkelige dommere; der findes en afdeling, som ikke har noget eget lokale og således kun kan få et lokale, når de andre afdelinger har fri.

Dette spørgsmål om lokaler til landsretterne og iøvrigt også om lokaler til statsadvokaturen har gennem nogen tid været gjort til genstand for overvejelse i justitsministeriet, og vi har forskellige planer i så henseende. Vi er ganske klar over, at en forbedring af lokalespørgsmålet trænger sig mere og mere på og forsåvidt må løses uafhængigt af, hvilken bekostning eller hvilke besparelser det lovforslag, der nu behandles, vil medføre.

Jeg kan iøvrigt tilføje udover de bemærkninger, der allerede er fremsat til lovforslaget, at i disse bemærkninger er alene medtaget statistikken vedrørende 1939 og 1951. Det skal naturligvis forstås således, at justitsministeriet gennem alle disse år har ind-